

خودکشی دسته‌جمعی نهنگ‌ها

مجید تیموری

شعر بلند

نهنگ‌ها

۱۳۹۷، ۵۲۱/۱، شماره ۱، زمستان، انتشارات فروارید، تهران

۰۲۱-۸۸۸۸۸۸۸۸، ۰۲۱-۸۸۸۸۸۸۸۸، ۰۲۱-۸۸۸۸۸۸۸۸

۰۲۱-۸۸۸۸۸۸۸۸، ۰۲۱-۸۸۸۸۸۸۸۸

www.faravard.com

انتشارات فروارید

تهران

پلاک ۱۳۳

خیابان ولیعصر

پلاک ۱۳۳

تهران

تلفن: ۰۲۱-۸۸۸۸۸۸۸۸

انتشارات فروارید

پیشتر و زینده و زنده بود
دایره ها را
اینها را جای مطمئن برای اولین بار
به اندازه ای پاک کار است که
و نور مکن که در این

از بس که برف نمی بارد
حیاط را با نامه هایی که به تو نوشته ام
سفیدپوش می کنم

واقعاً هیچ کس به اندازه ای این حیاط
سرخوردگی مرا لیس نزده است
به دلتنگی و حسرت

که دست در دست هم می رقصند
لباس های مختلف نپوشانده است
بی خبر از اینکه کانگورویی

نشانی تو را در کیسه اش پنهان کرده است
تا چروک های روی صورتش عمیق تر شود

و ترک‌های شیشه‌ی عینکم بیشتر
 بیشتر از این افسرده‌ام
 که خویشاوندی نزدیکی با علامت منها داری
 با سر تکان دادن به سمت بالا
 خویشاوندی نزدیکی با عشق
 که پشت این اقیانوس خواب مانده است
 درست متوجه شده‌ای
 دارم به سمت قلبم اشاره می‌کنم:
 اقیانوس
 انگار تحمل گرسنگی حرف‌هایم را
 نخواهی داشت
 که حلقه‌ی محاصره‌ی نت‌های موسیقی را
 شکسته است
 جریان‌ی زنده
 که از خودش تغذیه می‌کند
 و ریشه‌هایش در هیچ خاکی

رشد نمی‌کند
 و ابرها را
 ابرها را جای مطمئن تری می‌داند
 به اندازه‌ی یک دره، دل‌تنگی را گریسته‌ام
 و در مکانی که تو را آخرین بار دیده‌ام
 با شدت بیشتری گریسته‌ام
 اکنون کسوفی اتفاق افتاده است
 همین می‌تواند دستاویز خوبی باشد
 تا عکس‌های تو را روی دیوار
 گردگیری کنم
 تا جوجه‌تیغی‌ای که در ذهنم پوستش را
 منقبض کرده است
 خودش را خالی کند
 در فاصله‌ی بین دو مزرعه
 به یاد می‌آورم
 زیر پا گذاشتن سایه‌ی مترسک‌ها